

בית משפט השלום בפתח תקווה

21 אפריל 2020

ת"א 32147-02-18 טייב נ' עבדאן

בפני כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע

תובע יעקב טייב

נגד

נתבע אליהו עבדיאן

פסק דין

לפני תביעה שעילתה פגיעה בפרטיות.

בכתב התביעה ובתצהיר התובע נטען כי התובע היה מצוי בתקופה הרלוונטית בהליכי גירושין מאודליה רחל טייב (להלן: **אודליה**), ממנה התגרש בינואר 2018.

נטען כי בתקופת הליכי הגירושין, בשלהי שנת 2017, הופעל כנגד התובע מעקב לא חוקי, ביוזמת אודליה. נטען כי ביום 13.12.17 הצמיד הנתבע לחלקו התחתון של רכב התובע (להלן: **הרכב**) מכשיר GPS לצורך מעקב (להלן: **המכשיר**), וזאת בחנייה הסמוכה לבית הכנסת ברחוב אבטליון, אלעד. הנתבע נצפה ע"י בחור בשם שי (עודד) בן דוד, שראה אותו מבצע זאת.

לאחר שעודכן התובע ע"י העד, שכר חברת חקירות בשם ח.ר.ש חקירות והמכשיר זוהה כמכשיר GPS המאפשר שימוש ארוך טווח ועובד 24 שעות.

באמצעות משרד החקירות החלה בדיקת מעקב בכדי לברר מי עוקב אחרי התובע, והתגלה כי מדובר בנתבע, אשר טען בפני החוקר כי הוא בלש אשר עוקב אחר אדם בעל רכב של הכנסת ספר תורה, שכן עליו לתעד אותו עובד מאחר והוא חייב במזונות ולא משלם אותם שנתיים – צורף דו"ח מעקב.

התובע הגיש תלונה במשטרה נגד אודליה ונגד הנתבע.

נטען כי מהאמור לעיל עולה כי אודליה שכרה את שירותי הנתבע כדי שיעקוב אחרי התובע, וזאת על אף שהנתבע אינו חוקר פרטי מורשה ואין לו רישוי לעסוק במעקבים. נטען כי בכל מקרה, התקנת המכשיר, גם ע"י חוקר פרטי מורשה, אסורה ומהווה עוולה של פגיעה בפרטיות.

נטען כי התובע חש פגיעה באוטונומיה, חרדה ולחץ נפשי מאז גילוי המעקב וכי לנוכח הפגיעה הבלתי חוקית והמכוונת בפרטיותו יש לפצותו בסך של 100,000 ש"ח.

בית משפט השלום בפתח תקווה

21 אפריל 2020

ת"א 32147-02-18 טייב נ' עבדאן

הנתבע בכתב הגנתו הכחיש כי הצמיד את המכשיר.

הנתבע לא הכחיש כי פגש אדם כלשהוא, שטען שהנו דייר בשכונה ברמת גן, והנתבע אמר לו שהתבקש לתעד את התובע מבצע עבודה של הכנסת ספר תורה ברשות הרבים בשל התחמקותו מתשלום המזונות. זאת לבקשת אודליה. נטען כי אודליה לא ביקשה שהנתבע יעקוב אחר התובע. כל שהתבקש הנתבע על ידה הוא להגיע למספר מקומות שהיא הפנתה אותו אליהם, כדי לראות ולתעד האם התובע מבצע עבודה ברשות הרבים. הנתבע נסע לאן שהתבקש ואכן בכל הפעמים נמצא כי התובע עבד ומבצע תהלוכה של הכנסת ספר תורה. פעמים רבות בשלהי שנת 2017, הגיע הנתבע וראה את פעילות התובע ללא שהיה בכך הטרדה וללא שהתובע היה מודע לכך. נטען כי התובע מתחמק מתשלום מזונות, והנתבע סייע לאם ילדיו של התובע ללא כל פגיעה בתובע ולצורך קיום חובה מוסרית וחוקית ואין פגיעה בפרטיותו של התובע.

נטען כי בנסיבות אלה לא היה בילוש ולא היתה הטרדה של התובע או פגיעה בפרטיותו.

מאחר שהנתבע הודה בהגעתו לבקשת אודליה למקומות בהם שהה התובע ועריכת צילומים ותצפיות במקום, קבעתי בקדם המשפט כי הוכחת פרטים אלה מתייתרת, וכי שמיעת הראיות תתמקד בשאלת התקנת המכשיר ברכב – אותה הכחיש הנתבע.

מטעם התובע הוגש (בהסכמה) דו"ח החוקר הפרטי רפאל חאמי, ותצהיר שי עודד בן דוד (להלן: שי) שהיה עד להתקנת המכשיר. ראיות התובע הוגשו ב-11/18, אך זמן קצר לפני ישיבת ההוכחות שהתקיימה ביום 26.9.19, ב-9.9.19, ביקש התובע לזמן כעד נוסף מטעמו את הקטין ש.מ. (להלן: הקטין) כאשר לטענתו התגלה לו רק באותו מועד כי גם הקטין היה עד ראיה לאירוע. היתרתי העדת הקטין, בן 16.5 בעת עדותו, כאשר הטענות לעניין משקל העדות ומשמעות כבישתה עד עתה יישמרו לסיכומים.

התובע מסר בחקירתו הנגדית כי נודע לו על הקטין כעד נוסף לאירוע הצמדת המכשיר מתחת רכבו כאשר בביקור שלו בבית הכנסת שבועיים לפני הדיון שוחח עם כמה חברים וסיפר להם שמועד המשפט בעניין הצמדת המכשיר לרכבו קרב, ואז פנה אליו הקטין ואמר לו שגם הוא ראה את האירוע והסכים להעיד. לדבריו הוא הכיר אותו מהישיבה. כן טען, כי לאחר שהקטין אמר לו מה שאמר, "ביום שהמקרה הזה קרה מי שפנה אלי היה שי העד בנוסף לזה גם... (הקטין), אבל אני מהלחץ שכחתי שאז הוא פנה אלי. אז לא חשבתי על זה וברח לי מהנושא הזה. שבועיים לפני הדיון נזכרתי ואמרתי שנביא גם אותו. הראש שלי בהתחלה לא היה ב... (קטין) אח"כ כן".

גרסת התובע בנקודה זו היתה תמוהה ואינה מהימנה עלי. התובע עסק רבות בנושא זה, פנה לעו"ד ולחוקר פרטי מיד עם קבלת המידע מהעד שי, הגיש תלונה במשטרה וחודש לאחר מכן גם תביעה

בית משפט השלום בפתח תקווה

21 אפריל 2020

ת"א 32147-02-18 טייב נ' עבדאן

אזרחית, כך שלא סביר בעיני כי פרט מהותי מהאירוע בו נודע לו על הצמדת המכשיר לרכבו נשמט
מזכרונו למשך שנתיים, במהלכן ראה את הקטין בבית הכנסת פעמים רבות. כך בפרט, מאחר ששוחח
עם העד שי עובר להגשת התצהירים ולא סביר כי איש מהם לא זכר ולא הזכיר בשיחה את הקטין כעד
נוסף לאירוע.

התובע מסר בהודעתו במשטרה, בעת הגשת התלונה ב-14.1.18, כי ביום 13.12.17 לאחר שהחזיר את
הילדים לגרושתו ברח' אבטליון באלעד, ניגש לשיעור תורה בבית כנסת באותו רחוב ובאמצע השיעור
ניגש אליו אחד המתפללים שאינו יודע את שמו, ומסר לו שאדם שאינו מכיר הגיע עם אופנוע לרכבו
ושם משהו מתחת לרכב. התובע יצא והסתכל אך היה חשוך ולא ראה כלום. למחרת בבוקר הסתכל
שוב מתחת לרכב וראה שיש מכשיר בצבע שחור צמוד לחלק האחורי של גחון הרכב באזור מיכל הדלק.
התובע התייעץ בעו"ד שאמר לו לפנות לחוקר פרטי. התובע פנה לאחר מספר ימים למשרד חקירות
ח.ר.ש והראה להם את המכשיר, והם מסרו לו כי מדובר במכשיר GPS עם כרטיס סים שמשדר היכן
הרכב נמצא. סוכם בינו לבין החוקר הפרטי לבצע תהלוכה מדומה כדי לאתר את מתקין המכשיר,
ואכן ב-27.12.17 נסע מאלעד לרמת גן כאשר החוקר עקב אחריו וראה שאף רכב לא נוסע בעקבותיו.
כשהגיע למקום המוסכם התובע יצא מהרכב. המשך האירוע מתועד בדו"ח החוקר הפרטי (התובע
תאר אותו בהתאם לאמור בדו"ח): למקום בו עצר את הרכב, ברח' רמבה רמת גן, הגיע אחרי 40 דקות
רוכב אופנוע (הוא הנתבע) שהחנה את האופנוע ליד הרכב ותצפת מסביב. החוקר הפרטי שאל את
הנתבע למעשיו במקום, והלה אמר תחילה כי הגיע למסור מעטפה ולאחר מכן אמר כי הוא בלש והגיע
לתעד הכנסת ספר תורה על ידי בעל הרכב שלא משלם מזונות שנתיים לאשתו. הנתבע מסר לחוקר
כרטיס ביקור עליו כתוב "אליהו הנביא שליחויות", ובין היתר גם כי מבצע "מעקבים". התובע מסר
כי החוקר הפרטי מסר לו כי זו תוכנה בשם ANYTRACKING שמותקנת בטלפון הנייד של אודליה
או של הנתבע.

החוקר הפרטי רפאל חאמי כתב בדו"ח בדיקת המעקב שלו כי התובע פנה אליו לאחר שמצא מכשיר
GPS מוצמד לתחתית רכבו, וכי בעצה אחת עמו בוצע ביום 27.12.17 מעקב של החוקר אחרי הרכב
בעת שהתובע נסע מאלעד לרמת גן, כדי לראות מי עוקב אחרי הרכב באמצעות המכשיר. לאחר
שהתובע החנה את הרכב ברח' רמבה ר"ג, ערך החוקר סריקות במקום ולא ראה סימנים למעקב, ורק
לאחר כחצי שעה הגיע רוכב אופנוע שנכנס לרחוב וצפה לעבר הרכב, החנה את אופנועו במקום מוסתר
והמתין במקום כשהקסדה על ראשו. החוקר שאל אותו למעשיו והנתבע השיב כי הוא עוקב אחרי
האדם בעל הרכב של הכנסת ספר התורה הנמצא ברחוב, כדי לתעד אותו כי הוא חייב מזונות. הוא
הציג כרטיס ביקור בו רשום כי מבצע שליחויות ומעקבים. בהנחיית החוקר, התובע יצא מהמקום
ונסע לכיוון קניון איילון כשהנתבע בעקבותיו מבצע מעקב ותצפית במשך כ-40 דקות.

שי בן דוד מסר בתצהירו כי ביום 13.12.17 בערב יצא משיעור תורה בבית כנסת ברח' אבטליון באלעד,
שם הוא מתגורר, והבחין ברוכב אופנוע מתקרב לרכב של התובע. הוא ראה כי רוכב האופנוע התכופף

בית משפט השלום בפתח תקווה

21 אפריל 2020

ת"א 32147-02-18 טייב נ' עבדאן

מתחת לרכב והדביק/הצמיד מכשיר. הדבר נראה לו חשוד והוא שאל את רוכב האופנוע למעשיו, והלה השיב שאינו עושה כלום. הוא הסתלק מהמקום. העד מיהר ועדכן את התובע במראה עיניו.

שי העיד כי האירוע קרה בשעה בה היה חושך ברחוב, הוא החנה את הגיפ שלו מול בית הכנסת מאחורי הגיפ של התובע כי בא לשיעור תורה. בהיותו עדיין בגיפ ראה בחור חבוש קסדה יורד מאופנוע ושם קופסא שחורה מתחת לרכב. הוא שאל את הבחור למעשיו והלה השיב "כלום" והסתלק. הוא טען כי הוא מזהה את פניו של הנתבע הזכורות לו. כשנשאל אם היה לבד בגיפ השיב כי הקטין היה איתו וראו אותו ביחד, אך רק הוא יצא מהגיפ ואילו הקטין נשאר יושב בו. לאחר מכן אמר כי הדבר לא ארע כשהגיע למקום וחנה, אלא כשיצא לעשן ולדבר בטלפון. כשנשאל מה עשו בגיפ השיב שהוא והקטין רצו לקפוץ לסופר וכי הקטין בא איתו קודם לשיעור התורה. לאחר שראו שניהם את האופנוע, חזרו מיד לבית הכנסת וסיפרו לתובע מה שראו. לא היה לו הסבר לכך שבתצהירו לא הוזכר הקטין ולו ברמז – למרות שבעדותו טען כי הקטין הגיע איתו לבית הכנסת ויצא איתו ואף היה עד לאירוע ונוכח בשיחה עם התובע לאחר האירוע.

הקטין מסר בעדותו, בסתירה לעדות שי, כי הוא הגיע לשיעור תורה וראה את שי יושב בגיפ החונה. הוא עוד לא נכנס לשיעור וראה את שי מדבר בטלפון בתוך הגיפ. הוא עמד על המדרכה מחוץ לגיפ והם שוחחו כי היו חברים, ולא התכוונו לנסוע למקום כלשהו. אז ראו את האופנוע מגיע ונכנס מתחת לרכב ומדביק משהו, שניהם שאלו אותו מה הוא עושה והוא אמר כלום וברח על האופנוע. הוא היה עם קסדה. גם הוא זכר את הנתבע והצביע עליו. הוא אישר כי לא רק אחרי המקרה אלא במשך השנתיים שחלפו עד היום הוא פגש בתובע עשרות פעמים בבית הכנסת ודיבר איתו.

שני העדים לא היו מהימנים עלי כלל לגבי טענתם לזיהוי הנתבע, שאותו ראו פעם אחת בחושך כשהוא חבוש קסדה, אחרי שנתיים. מדובר בטענה בלתי סבירה בעליל שמלמדת רק על מגמתיות העדים והטייתם לטובת התובע. ריבוי הסתירות בין שני העדים יכול לנבוע כמובן מחלוף הזמן ומעיוותי הזכרון, אך בנסיבות בהן הוכח כי מדובר בשני עדים מוטים, ולנוכח כבישת עדות הקטין משך שנתיים למרות מפגשי הרבים עם התובע, ואי התייחסות שי בתצהירו לנוכחות הקטין באירוע, המשקל שאני מייחסת לעדותו הינו אפסי. לעדות שי אני מייחסת מהימנות לגביו פרטיו הכלליים של האירוע, שכן היא מתיישבת עם העובדה שסמוך לאחר אותו יום פנה התובע להתייעצות עם החוקר הפרטי וכשבוועיים לאחר מכן הלה ערך החוקר מעקב אחרי הרכב וכך הגיע לנתבע שהגיע למקום בו חנה הרכב. עם זאת, אני מייחסת משקל ומהימנות לפרטים שבאמצעותם ניסו שני העדים לקשור את האירוע לנתבע – מראה פניו וצבע האופנוע עליו היה רכוב. זאת נוכח המגמה הברורה של שניהם לסייע לתובע.

ראיות הנתבע

הנתבע מסר בעדותו כי ביצע כ-15 "שליחויות" של הגעה ליעד, תצפיות וצילומים של הרכב לבקשת אודליה. הוא אמר כי לא היה מעורב בהצמדת המכשיר לרכב ולא קרה לו שנשאל מה הוא עושה ליד

בית משפט השלום בפתח תקווה

21 אפריל 2020

ת"א 18-02-32147 טייב נ' עבדאן

או מתחת לרכב. לדבריו, המכשיר כלל אינו מוכר לו. הוא טען, באופן שלא היה מהימן עלי, כי כרטיס הביקור שלו כולל את המילה "מעקבים" אך אין הוא מבצע מעקבים באופן אישי אלא רק מתווך בין הפונה לבין חוקרים פרטיים שבשםם לא נקב, או מבצע צילומים עבורם במרחב הציבורי. הנתבע סתר עצמו בשאלה אם ביצע עבודות דומות ביחס לאנשים (נעקבים) אחרים, כאשר בבית המשפט למשפחה (במועד מאוחר לדיון שבפני) אמר שלא זכור לו שעשה זאת לאחרים, ואילו בפני אמר כי עשה זאת מדי פעם.

מטעם הנתבע העידה **אודליה** אשר מסרה כי היא זו שהצמידה את המכשיר לרכב, כפי שלטענתה הוסבר לה ע"י עו"ד עמו התייעצה שהיא רשאית על פי חוק לעשות, בהיותו רכוש משותף של בני הזוג, וכי הנתבע הופעל על ידה באמצעות שיחות טלפון או מסרונים בכל פעם שקיבלה מהמכשיר חייווי לגבי מקום הימצאו של התובע והיה לה יסוד להניח שמדובר בעבודה.

אודליה מסרה בחקירתה במשטרה ביום 15.1.18 (שצורפה לתצהיר התובע) כי היא זו שהתקינה את המכשיר ברכב – המכשיר מוצמד באמצעות מגנט לתחתית הרכב. לדבריה, התייעצה עם חוקר פרטי ועם עורך דין ונאמר לה שכבעלים במשותף של הרכב היא רשאית להתקין בו מכשיר GPS. היא עשתה זאת כדי להוכיח את הכנסותיו הלא מדווחות מתהלוכות של ספרי תורה, לצורך תביעת המזונות שהגישה. החוקר קבע איתה שכדי לחסוך בעלויות, היא תקבל באפליקציה בשם "ANYTRACKING" את המיקום של הרכב, והחוקר יתעד את התובע בעבודתו. **אודליה הציגה לחוקר המשטרה את האפליקציה במכשיר הנייד שלה.** לדבריה המכשיר צריך להיטען בחשמל פעם בשבועיים בערך, והיא זו שהצמידה את המכשיר כל פעם לרכב כי רק לה מותר. עם זאת, מסרה כי "היתה פעם אחת שראיתי באפליקציה שאין קליטה ולכן החוקר הפרטי הגיע רק לראות ולהסתכל אם הצמדתי טוב. אני גם יודעת שכאשר החוקר הפרטי בדק אם הצמדתי טוב, מישחו ראה אותו וניגש אליו ושאל אותו מה הוא עושה ואז החוקר הפרטי אמר לו שנפל לו הפלאפון. אני יודעת את כל זה כי אני הייתי שם". בהודעתה אמרה ששמה את המכשיר באמצע נובמבר וכי קנתה אותו בעצמה ב-700 ש"ח. היא אמרה כי אינה רוצה למסור את שמו של החוקר הפרטי, וכי הנתבע הוא שליח שהיתה נעזרת בו לצילום התובע בתהלוכות שאיתרה באמצעות המכשיר. לדבריה, הכירה את הנתבע בעבודה הקודמת שלה ששם שימש כשליח, וגם התובע נעזר בו בשליחויות.

מאמרותיה השונות של אודליה עולה ספק בשאלה, האם מי שהתייחסה אליו כ"חוקר פרטי" ואת שמו סרבה למסור, אינו אלא הנתבע, או שמדובר בשני אנשים שונים שהופעלו על ידה – אחד לצורך התייעצות חד פעמית ובדיקת המכשיר כשהיתה בעיה, והשני, הנתבע, לצורך מעקב וצילום בלבד, כדי לחסוך בעלויות. בהודעתה בחקירה סתרה את עצמה וטענה תחילה כי "החוקר הפרטי" קבע איתה **שהוא יגיע ויתעד את התובע** בתהלוכות אחרי שהיא תקבל כתובת באפליקציה של המכשיר, והוא זה שהגיע לבדוק אם המכשיר הוצמד כהלכה לבקשתה. היא התייחסה אליו לכל אורך העדות כ"החוקר הפרטי" בהא הידיעה. את הנתבע הזכירה רק כשנשאלה ע"י חוקר המשטרה מי הוא. בעדותה שינתה

בית משפט השלום בפתח תקווה

21 אפריל 2020

ת"א 32147-02-18 טייב נ' עבדאן

גרסתה וטענה כי היו שני חוקרים פרטיים, אחד שהתייעצה עמו בהתחלה ואחר שבדק עבורה אם המכשיר הוצמד כהלכה מתחת לרכב. עם זאת, גרסתה בחקירה כי הכירה את הנתבע מעבודתה כשליח וכי גם התובע הפעיל אותו בשליחויות לא נסתרה, ומכאן שסביר כי לא ראתה בו חוקר פרטי בר סמכא לצורך היוועצות.

באימרתיה השונות היו סתירות גם לגבי המועד בו התחילה הפעלת המכשיר – בחקירה נקבה בחודש נובמבר ואילו בתצהיר מסרה כי ההתקנה היתה בספטמבר. מכל מקום, לאור משך התיעוד של רכב התובע בצילומים שהוגשו כראיות לתיק המשפחה, וכללו תמונות מחודש נובמבר, ולנוכח פלט השיחות הטלפוניות בין הנתבע לאודליה המעיד על קשר אינטנסיבי החל מחודש ספטמבר, ברי כי ב-13.12.17 לא בוצעה ההצמדה הראשונה של המכשיר לרכב אלא הצמדה חוזרת לאחר הטענה שלו בחשמל. בעדותה אמרה כי פעמיים הוציאה ופעמיים החזירה את המכשיר לרכב אחרי הטענה. בחישוב ממוצע של הטענה פעם בשבועיים, מובן כי היה עוד מישהו פרט לאודליה שהטעין והחזיר את המכשיר, כי לא היה די בפעמיים שהיא עשתה זאת כדי לכסות את כל התקופה ספטמבר – דצמבר.

מעדותה עולה כי האירוע בו שלחה את החוקר לבדוק אם הצמידה את המכשיר נכון, היה בנובמבר ולא בדצמבר, וליד בית סבא של התובע ברמת גן, ולא באלעד. משמע, האופנוען באירוע מ-13.12.17 באלעד אינו יכול להיות החוקר הפרטי.

מאחר שלא היה אדם אחר שהופעל על ידה, לגרסתה, לבדיקת המכשיר או הצמדתו לרכב לאחר הטענה, ומאחר שאני מקבלת כמהימנה את גרסת שי לגבי קרות האירוע, הרי שמתחייבת המסקנה, שמדובר בנתבע.

לפיכך אני קובעת כי הנתבע היה מעורב לפחות באירוע אחד של הצמדת המכשיר לרכב, וסביר לפי אורך התקופה כי עשה כן 2-3 פעמים.

אודליה אישרה כי הנתבע ביצע מספר מעקבים אחרי התובע וצילם את התמונות שצרפה לתצהירה בתיק המשפחה, בהם מתועד הרכב במקומות בהם ביצע התובע תהלוכות הכנסת ספר תורה. היא אישרה כי הנתבע נסע לאותם מקומות על פי הפנייתה לאחר שקיבלה את החיווי מהמכשיר באפליקציה. שוכנעתי כי הנתבע ידע, הן מהאירוע של ה-13.12.17 והן מהשיחות הרבות עם אודליה, במהלך ארבעה חודשים, כי מקור המידע שהיא מוסרת לו לגבי מקום הימצאות התובע הוא במכשיר שהוצמד לרכב.

לאחר דיון ההוכחות ניתן בהסכמת הנתבע ואודליה צו לחברת הסלולר למסור את תיעוד השיחות וההודעות שהוחלפו בין הצדדים בחודשים הרלוונטיים. התקבל בסופו של דבר פלט שיחות יוצאות בלבד (מהנתבע לאודליה) בחודשים ספטמבר-דצמבר (ללא הודעות ושיחות נכנסות). מפלט זה עולה כי בתקופה הרלוונטית התקיים ביניהם קשר טלפוני אינטנסיבי: (סוף אוגוסט וספטמבר – 24 שיחות;

בית משפט השלום בפתח תקווה

21 אפריל 2020

ת"א 32147-02-18 טייב נ' עבדאן

אוקטובר – 50 שיחות; נובמבר – 73 שיחות; דצמבר – 53 שיחות). בינואר (אחרי חשיפת ההתרחשויות והגשת התלונה) פסקו התקשרויות מהנתבע לאודליה.

דיון

חוק הגנת הפרטיות קובע רשימה סגורה של מעשים המהווים פגיעה בפרטיות, והרלוונטי לענייננו הוא סעיף 1(2) לחוק, "בילוש או התחקות אחר אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת". הצמדת מכשיר איכון לרכבו של אדם נכנסת להגדרה זו, בהיותה דרך של "בילוש או התחקות" העלולה בסבירות גבוהה להטריד אדם, המגלה להוותו כי תנועותיו נתונות לניטור ומעקב ע"י הזולת ללא הסכמתו. זאת, גם אם בזמנים שהיה תחת מעקב ו/או צילום, לא הבחין בכך.

מהעובדות שהוכחו בפני עולה כי הנתבע היה מעורב במספר מקרים של הצמדת המכשיר לרכב אחרי הטענתו, ובכ-15 מעקבים וצילומים של רכב התובע לפי מידע שקיבל מאודליה ע"פ חיווי המכשיר. שוכנעתי כי הנתבע גם נסע אחרי רכב התובע במידת הצורך, כפי שקרה ב-27.12.17 עת עקב אחריו בנסיעה חצי שעה, כעולה מדו"ח החוקר.

בנסיבות אלה, גם אם ההתקנה הראשונית בוצעה על ידי אודליה, ידיעת הנתבע אודות ההתקנה ומעורבותו בטעינת המכשיר והצמדתו החוזרת לרכב, כמו במעקבים ובצילומים שבוצעו על ידו על פי הוראות אודליה בהתאם לאיכון המכשיר ובידיעת הנתבע כי זהו מקור המידע, מהווים עוולה של פגיעה בפרטיות התובע על ידו.

הצמדת מכשיר איכון לרכב שאינו של הנתבע, לצורך התחקות אחרי נסיעותיו ומקום הימצאו, מהווה עוולה של פגיעה בפרטיות, גם אילו בוצעה על ידי חוקר פרטי.

כך, ועדת הרישוי של המחלקה לרישוי חוקרים פרטיים ושירותי שמירה קבעה בהחלטה מיום 19.3.2013 כי הטמנת מכשיר GPS במכונית של אדם לשם ביצוע מעקב אחר תנועותיו, מהווה פגיעה בפרטיות, הפרת כללי האתיקה המקצועית והתנהגות שאינה הולמת זאת כל עוד לא נקבע אחרת ע"י המחוקק או ע"י בית משפט מוסמך. ראו: ת"א (י-ם) 2778-04-11 א.ב.נ' ע.נ. [פורסם בנבו, 15/02/16].

קל וחומר, כשאין מדובר בחוקר פרטי מורשה.

ביצוע מעקבים וצילומים של התובע ו/או רכבו המבוססים ב**יודעין** על איכון לא חוקי, הינם חלק שלא ניתן להפרידו מעצם הצמדת המכשיר לרכב, גם אם הצילום והמעקב נעשו ברשות הרבים.

לנתבע אין כל טענת הגנה על פי סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות. גם בהנחה שאודליה עשויה לטעון (בעניינה הנדון בבית המשפט למשפחה) כי פעלה להגנה על עניין אישי כשר (סעיף 18(2)(ג)), היינו -

בית משפט השלום בפתח תקווה

21 אפריל 2020

ת"א 32147-02-18 טייב נ' עבדאן

תשלום מזונות ילדיה, טענה שקבלתה נתונה בספק נוכח שאלת מידתיות הפגיעה בפרטיות באמצעות מכשיר GPS מול אמצעים חוקיים שאודליה היתה יכולה לנקוט כמו שכירת מעקב ע"י חוקר פרטי מורשה, הרי שבכל מקרה הגנה זו אינה עומדת לנתבע שאינו צד להתדיינות בין התובע לאודליה ואינו חוקר פרטי מורשה.

לפי חוק חוקרים פרטיים ושירותי שמירה, תשל"ב-1972, מי שעיסוקו ב"השגת ידיעות על הזולת או באיסופן, לצרכי אחרים ודרך שירות לכל" ושלא למטרת מחקר או פרסום ברבים, מוגדר כ"חוקר פרטי", וסעיף 3 לחוק קובע כי "לא יעסוק אדם כחוקר פרטי אלא אם יש בידו רשיון לכך".

לפיכך, ההגנה הקבועה בסעיף 18(2)(ד) לחוק הגנת הפרטיות, לפיה נדרש ש"הפגיעה נעשתה תוך ביצוע עיסוקו של התובע כדין ובמהלך עבודתו הרגילה", אינה חלה על מי שאינו חוקר פרטי מורשה ושעסק באיסוף ראיות על זולתו.

גם ההגנה בסעיף 18(2)(ב) אינה חלה, שכן מעדויות הנתבע ואודליה, ומהעובדה כי הנתבע הציג שירותיו לכל כפי שעולה מכרטיס הביקור שהציג, ברי כי הנתבע פעל למטרת קבלת תשלום עבור שירותיו ולא מכל "חובה מוסרית" כפי שנטען בכתב ההגנה.

לפיכך אני קובעת כי הנתבע פגע בפרטיות התובע ובכך ביצע עוולה כלפיו.

לעניין גובה הפיצוי, מאחר שאין מדובר בפגיעה בפרטיות במובן הצר, היינו חדירה לסוד שיחו או חייו האינטימיים של התובע, אלא במעקב אחרי עבודה שבוצעה ברשות הרבים, כשתכלית המעקב לחשוף את האמת לגבי רמת הכנסתו של התובע, הרי שגובה הפיצוי אינו ברף הגבוה.

אני מחייבת את הנתבע לפצות את התובע בסך של 15,000 ש"ח. כמו כן אגרה והוצאות משפט בסך 5,000 ש"ח.

ניתן היום, כ"ז ניסן תש"פ, 21 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.

ניצה מימון שעשוע, שופטת בכירה

בית משפט השלום בפתח תקווה

21 אפריל 2020

ת"א 32147-02-18 טייב נ' עבדאן

1

